

İNSAN SORUMSUZ BİR VARLIK DEĞİLDİR¹

﴿36﴾ أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى

“İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı zanneder.”²

İslam dininde, gerekli şartları taşıyan her insanın, başta Rabbine, kendisine, ailesine ve topluma karşı sorumlulukları vardır. Yukarıdaki âyette de ifade edildiği gibi o, sorumlu bir varlıktır, belirli bir amaç için yaratılmıştır, onun varlığı amaçsız değildir. Kendisine başta akıl olmak üzere verilen sayısız nimetlere karşılık insanın da, gücü nispetinde yerine getirmek zorunda olduğu belli yükümlülükleri vardır. İnançımıza göre, verilen her nimetin insana yüklediği bir sorumluluk vardır. Nitekim

﴿8﴾ ثُمَّ لَتَسْأَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ

“Nihayet o gün (dünyada yararlandığınız) nimetlerden elbette hesaba çekileceksiniz.”³âyeti, bu gerçeği vurgulamaktadır. İnsana verilen nimetler, sayısızdır. Akıl, ilim, iman, evlat, mal, sıhhat bu nimetlerin başlıcalarını teşkil etmektedir.

يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا عَزَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ﴿6﴾ الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّبَكَ فَعَدَلَكَ ﴿7﴾ قَبِي أَيِّ صُورَةٍ مَا شَاءَ رَكَّبَكَ ﴿8﴾

“Ey insan! Seni yaratan, sonra şekillendirip ölçülü yapan, dilediği bir biçimde seni oluşturan cömert Rabbine karşı seni ne aldattı?”⁴

Bizi insan olarak yaratıp şekillendiren, nice nimetleri emrimize veren Rabbimize karşı sorumluluklarımız vardır. Rabbimiz, insanı bir damla sudan var etmiş, onu güzel bir şekil ve yapıda yaratmış ve nice nimetlere mazhar kılmıştır.

Rabbimizin yukarıdaki hitabı kalbi katılaştırmamış, akliselim herkesi sarsacak niteliktedir. Engin kerem sahibi olan yüce Yaratıcı, insanı muhatap almakta ve güzel bir üslup ile uyarmaktadır. Kullarına, “Rab ve Kerim” olduğunu hatırlatarak lütuf ve ihsanda bulunduğunu belirtmektedir. Yüce Allah, insanı hayatı boyunca her an yararlanmakta olduğu diğer bütün nimetler yanında, birçok bedensel ve zihnî melekelerle donatmıştır. İnsan, yaratılışındaki mükemmelliği, beden, akıl ve ruhi yapısındaki güzellik ve insicamı rabbine borçludur. Bu ayetlerde Rabbimiz, insana mahiyetini, ne olduğunu ve ne yapması gerektiğini hatırlatmaktadır.

İnsanın bu kadar dengeli, düzgün ve mükemmel yaratılmış olması, bunca lütuf ve ihsanı ikram eden Rabbine karşı derinden sevgi beslemeyi ve çokça şükretmeyi gerektirir. Ancak tüm bu nimetlere karşın insan, Rabbine şükretmesi gerekirken nankörlük etmekte; O’nun hidayetine tabi olması gerekirken doğruluktan sapabilmektedir.

¹ Bu konu, Dr. Yaşar YİĞİT, Dr. Sabri TÜRKMEN ve Dr. Muhlis AKAR’ın “Kur’an’dan Öğütler” adlı kitaptaki yazılarından derlenerek hazırlanmıştır.

² Kıyame, 75/36.

³ Tekâsür, 102/8.

⁴ İnfitar, 82/6-8.

İnsan, düzgün ve dengeli bir yapıda yaratılmıştır. Öyle ki o, kendi bünyesindeki bu mükemmel denge ve sistemi anlamakta bile güçlük çekmektedir. Kişinin sadece kendi bünyesi değil, üstünde yaşamış olduğu gezegen, çevresindeki her şey, tüm kâinat insanoğlu için nice nimetler ve ibretlerle doludur. İşte bu ibretler, her akliselim kimseyi yüce Allah'a götürmelidir.

İnsanın yaratılıştaki sahip olduğu meziyetleri anlaması açısından sadece şu örnek üzerinde biraz düşünelim: Günümüzde son derece gelişmiş olan teknoloji kullanılarak insan robotu yapılıyor. Ancak bunların davranışları bir hayli sınırlıdır. İnsanın inanç ve bilgi donanımı bir tarafa birçok sıradan davranışı bile yapmakta aciz kalmaktadır. İnsan eline herhangi bir kitabı alıp okumak istediğinde hiçbir sıkıntı çekmez, en rahat pozisyonda oturur ve kitabın sayfalarını kolaylıkla çevirip okur. Bunu teknoloji harikası bir robottan veya başka bir canlıdan beklemek mümkün mü? Sadece bu örnek bile insanın nasıl bir imtiyaz içinde olduğunu göstermeye kâfidir. Rabbimiz insanı, mükemmel bir varlık olarak yaratmıştır. Nitekim şu ayet, insanın şerefli bir varlık olduğunu izah ettiği gibi içinde bulunduğu nimetleri de apaçık ortaya koymaktadır:

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا

“And olsun ki, biz insanoğullarını şerefli kıldık, onların karada ve denizde gezmesini sağladık, temiz şeylerle onları rızıklandırdık, yaratıklarımızın pek çoğundan üstün kıldık.”⁵

Rabbimiz insanı bu ve benzeri daha nice nimetlere sahip kıldığını hatırlatmaktadır ki insan, Rabbine inansın, ona itaat etsin, gönderdiği peygamberlere ve gönderilmiş kitaplara inanıp gereğini yapsın ve istikamet üzere yaşasın. Allah'ın verdiği bunca lütuf ve ihsana rağmen şeytana ve başka unsurlara aldanmasın. Aklını kullanarak varlık amacına uygun olarak yaşasın.

Yüce Allah'ın üzerimizdeki sayısız nimetini görmek, üzerinde düşünmek ve O'na şükretmek için Rabbimiz sayısız delil yaratmıştır. Gördüğümüz, farkına vardığımız her şey Allah'ın bir tecellisi ve delilidir. Bu nedenle göklerde, yerde ve bunların aralarında bulunan her şey birer tefekkür vesilesidir. Müslüman, Allah'ın verdiği nimetlerin bütünü düşünerek Rabbine karşı gelmekten sakınmalı, bütün hâl ve davranışlarını O'na adamalı ve nimetin kadrini bilerek şükretmelidir. Şükrederse nimetleri artıracakını Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾

“Hatırlayın ki Rabbiniz size: Eğer şükredererseniz, elbette size nimetimi artıracam ve eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir! diye bildirmişti.”⁶ âyetinde beyan edildiği gibi, insana verilen nimetlerin gerektiği şekilde kullanılması, söz konusu nimetlerin artırılmasının ön şartı olarak kabul edilmiştir. Yinelemek gerekirse insan, belirli hak ve sorumluluklara muhatap bir varlıktır. Onun bireysel sorumluluğu yanında toplumsal sorumluluğu da vardır. Nitekim Resûlullah (s.a.s):

⁵ İsra, 17/70.

⁶ İbrâhim, 14/7.

كُلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ الْإِمَامُ رَاعٍ وَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ وَالرَّجُلُ رَاعٍ فِي أَهْلِهِ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ

“Hepiniz çobansınız (sorumluluk sahibisiniz) ve hepiniz sürünüz (yetki alanınızdan) sorumlusunuz. Devlet başkanı, sorumluluk sahibidir ve idaresi altındaki halktan sorumludur. Bir aile reisi, sorumluluk sahibidir ve ailesinden sorumludur...”⁷ hadisi ile kişinin hem ailesine hem de çevresine ya da yetkisi altındaki kimselere karşı sorumlu bir varlık olduğuna dikkat çekmektedir.

Başlangıçta da ifade ettiğimiz üzere insanın, Yaratıcısı olan Allah’a, ailesine ve çevresine karşı yerine getirmek durumunda olduğu sorumlulukları vardır. Kimseye Taşıyamayacağı bir yük/sorumluluk yüklenmemiştir. Rabbimize karşı sorumluluğumuz, onun emir ve yasaklarına uyararak rızasına uygun yaşayan bir kul olmaktır. Zira o, bizi kendisine ibadet edelim diye yaratmıştır. Nitekim “Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk/ibadet etsinler diye yarattım.”⁸ âyeti, bu hususu dile getirmektedir. Şüphesiz ibadet kavramı çok geniş kapsamlı bir kavramdır. Namaz, zekât, hac, oruç gibi ibadetlerin yanı sıra Allah için, ailemize, çevremize karşı sorumluluklarımızı yerine getirmemiz, onların hak ve hukuklarına riayet etmemiz de ibadettir.

Ailemize karşı da yerine getirmek durumunda olduğumuz sorumluluklarımız vardır. Eşimiz, çocuklarımız, anne-babamız, yakın ve uzak akrabamız, ailemizi teşkil eder. Bu itibarla onların insan olarak yaşamlarını devam ettirebilmeleri için ihtiyaç duydukları şeyleri imkânlarımız ölçüsünde karşılamaya gayret etmemiz sorumluluğumuzun bir gereğidir. Çocuklarımızın eğitim ve öğretimi, onların topluma hayırlı birer insan olarak yetişmeleri için uğraş sarf etmek görevimizdir. Onları, sadece yaşadıkları âna (dünyaya) göre değil geleceğe (ahirete) yönelik de eğitmemiz gerekir. Nitekim Kur’an-ı Kerim’de yüce Mevla:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا

أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾

“Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun. O ateşin başında gayet katı, çetin, Allah’ın kendilerine verdiği emirlere karşı gelmeyen ve kendilerine emredilen şeyi yapan melekler vardır.”⁹ buyurarak, ailemizi, çoluk çocuğumuzu sadece bu dünyaya yönelik değil aynı zamanda dinî sorumluluklarını bilecek şekilde yetiştirmemizin gereğini dile getiriyor.

Şüphesiz içinde yaşadığımız çevreye başka bir ifadeyle topluma karşı da sorumluluklarımız vardır. Fert veya topluma zarar verecek olan eylem ya da davranışlardan uzak durmak, onların haklarına saygı göstermek, sorumluluğumuzun bir parçasını teşkil etmektedir. Ayrıca topluma zararlı olan eylem ve davranışlara karşı duyarlı ve sorumlu olmak da, topluma karşı sorumluluğumuzun bir kesitidir. Bu itibarla toplumsal hayatımızda kural tanımazlığa ya da ihlale göz yummamalıyız. Şartlar ve hukuki düzenlemeler çerçevesinde gerekli duyarlılığı göstermeliyiz. Zira bu duyarlılık aynı zamanda dinimizin de bir gereğidir.

⁷ Buharî, Cuma, 11, Cenâiz, 32.

⁸ Zâriyât, 51/56.

⁹ Tahrim, 66/6.

Nitekim sevgili Peygamberimiz (s.a.s) bu durumu gayet dikkat çekici bir şekilde dile getirerek:

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَتَأْمُرَنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ أَوْ لَيُوشِكَنَّ اللَّهُ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عِقَابًا مِنْهُ ثُمَّ تَدْعُوهُ
فَلَا يُسْتَجَابُ لَكُمْ

“Nefsim kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki, ya iyiliği (maruf) emir ve kötülükten (münker) men edersiniz yahut Allah Teâla size azap (toplumsal kargaşa) gönderir. Sonra Allah’a yalvarırsınız da duanız kabul edilmez.”¹⁰ buyurmakta ve toplumsal hayatta nemelazımcılığın hoş bir tutum olmadığını vurgulamaktadır. Bu ve benzeri hadisler her halükârda, haksızlıklarla, adaletsizliklerle, topluma zararı olan her şeyle mücadeleyi emretmektedir ki bu da topluma karşı fertlerin sorumluluğunun bir gereğidir. Zira mücadele terk edilirse, doğacak zararlardan ve olumsuzluklardan bütün toplum bireylerinin etkileneceği ve sorumlu tutulacağı ifade edilmektedir.

Nakledilen âyet ve hadislerden de anlaşıldığı gibi, insan duyarsız, sorumsuz bir varlık değildir. Onun yüce Allah’a, kendisine, ailesine ve topluma karşı bir dizi sorumlulukları vardır. Bu sorumluluklar, Allah’ın rızasını kazanmak amacıyla yerine getirilirse ibadet olarak nitelendirilir.

Kur’an-ı Kerim’in değişik âyetlerinde emri bi’l-mâruf ve nehyi ani’l-münker üzerinde hassasiyetle durulmuş, bu toplumsal görevin terk edilmemesi istenmiştir. Çünkü toplumların sağlıklı bir şekilde hayatlarını sürdürebilmeleri, maddî ve manevî değerlerini koruyabilmeleri için iyilikleri emredip, kötülükleri nehyetmeleri, diğer bir ifadeyle toplumsal denetim mekanizmasını işletmeleri gerekmektedir. Konuyla ilgili bir ayet-i kerimede şöyle buyrulmuştur:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿105﴾

“Ey iman edenler! Siz kendinizi düzeltin. Siz doğru yolda olursanız yoldan sapan kimseler size zarar veremez. Hepinizin dönüşü Allah’adır. O zaman Allah, size yaptıklarınızı haber verecektir.”¹¹

Yüce Allah, metnini ve mealini verdiğimiz âyetiyle hem görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen Müslümanları uyarmakta, hem de iman çağrılarında olumlu karşılık vermeyip, kötülüklerine devam eden inkârcıların durumuna üzülen müminleri teselli etmektedir. Âyet-i kerimede bireysel sorumluluktan toplumsal sorumluluğa doğru bir görev sıralaması yapılmaktadır. Çünkü bir toplumda dirlik ve düzenin sağlanması ve korunması, bireylerin görev ve sorumluluklarını yerine getirmeleriyle mümkündür. Sağlıklı bir toplumsal yapı, görev bilincine sahip, önce kendisini düzeltmeye çalışan fertlerden oluşur. Âyet-i kerimede müminlerden istenen budur.

¹⁰ Tirmizî, Fiten, 9.

¹¹ Maide, 5/105.

Bazı âlimlere göre, Kur'an'ın emri bi'l-maruf hakkında en kuvvetli âyeti budur. Bu âyette geçen “enfüseküm”, yani “kendiniz” kelimesi ile kastedilen, bütün müminlerdir. Çünkü Müslümanlar, İslamî bilincin bir gereği olarak tek vücut gibidirler. Nitekim Tevbe Sûresi'nin 71. âyetinde de bu görev ve sorumluluk şöyle hatırlatılmaktadır:

“Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyarlar. Namazı dosdoğru kılar, zekâtı verirler. Allah'a ve Resûlüne itaat ederler. İşte bunlara Allah merhamet edecektir. Şüphesiz Allah mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.”

Bu durumda yukarıda zikrettiğimiz âyete şöyle mana verilebilir: “Ey Mü'minler! Siz kendinizle ve dindaşlarınızla ilgilenin ve onları vaaz ve nasihatle ıslah edin, onlara Allah'ın emir ve yasaklarını anlatın. Hem kendiniz ve hem de din kardeşleriniz istikamette olursanız azıp-sapmışlar size zarar veremez.”¹²

Diğer bir ifadeyle, “Siz hidayet üzere olur, Rabbinize hakkıyla iman eder, emrettikleri ve yasakladıkları hususlarda ona itaat eder, helâl kıldığını helal, haram kıldığını haram bilir, kendinizi ıslah eder, salih amel işler, Rabbinizin rızasını kazanıp ona yakınlık sağlayacak işler yapar; iyiliği emreder, kötülükten nehyederseniz; o zaman azıp-sapmışlar size zarar veremez.”¹³

Şüphesiz bu âyet-i kerimeden, “Kimse kimseye karışmasın, herkes kendini düzeltsin, başkalarının yanlışları beni ilgilendirmez” gibi bir anlam çıkarmak doğru değildir. Konuya ilişkin âyetlerin bütününe birlikte değerlendirdiğimizde anlaşılması gereken mana şudur: Herkes kendine, ailesine ve çevresine karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmekle yükümlüdür; iyiliği emretme, kötülükten sakındırma da bu göreve dâhildir. Kişi bütün bu vazifeleri yaptıktan sonra başkalarının yoldan sapması ona zarar vermez.

Rivayete göre Hz. Ebû Bekir (r.a.), bazı Müslümanların zamanla bu âyeti, nemelâzımcı bir anlayışa neden olabilecek şekilde yorumlamaya kalkıştıklarını görünce, onlara şöyle demiştir: “*Ey insanlar! Siz bu âyeti okuyor ve gerçek anlamının dışında yorumluyorsunuz. Ben Resûlullah'tan şöyle işittim: İnsanlar bir kötülüğü/haksızlığı görür de değiştirmezlerse, yüce Allah hepsine birden ceza verir. Bunun için iyilikleri emredip kötülüklerden sakındırınız. Bu âyeti yanlış anlayarak, aldanıp da hiç biriniz “Neme lâzım, ben kendime bakarım, gerisi beni ilgilendirmez”, demesin. Vallahi, ya iyiliği emredip kötülükten sakındırarsınız, ya da Allah, üzerinize kötülerinizi musallat eder de onlar size en kötü azapları yaşatırlar. Sonra da iyileriniz dua eder ama duaları kabul edilmez.”*¹⁴ buyurdu.

Bu konuda insanların yaptıkları yanlışlıklardan birisi de kendi görev ve sorumluluklarını yerine getirmedikleri halde, sürekli olarak başkalarını eleştirmeleridir. Yüce Allah, böyle davrananları işte bu âyet-i kerimesiyle uyarmakta, onlara sorumluluklarını hatırlatmaktadır. Unutulmamalıdır ki, bireysel ve toplumsal kimliğin korunabilmesi görev ve sorumlulukların karşılıklı olarak yerine getirilmesiyle mümkün olur.

¹² Konyalı M. Vehbi, *Hulasatü'l-Beyan*, IV/1341-1342.

¹³ Taberî, *Camî'ü'l-Beyan fî Te'vîli'l-Kur'an*, V/94.

¹⁴ Tirmizî, *Tefsir*, 6.

